

Рум рӯёро барпо мекунад — шумораи якум

Тафсири шахсӣ

Jeff Pippenger

2024-06-28

Ва дар он замонҳо бисёре бар зидди подшоҳи чануб бархоҳанд хест; ва низ чабркунандагони қавми ту худро боло хоҳанд бардошт, то рӯёро барқарор созанд; вале онҳо фурӯ хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Калимаи «ақида» дар заминаи масеҳият ҳақиқи муқарраргардидаи Китоби Муқаддасро ифода мекунад. Созмонҳои гуногуне, ки худро масеҳӣ меҳисобанд, маҷмӯаҳои мухталифиро аз он чи онҳо ҳамчун ақидаҳои Китоби Муқаддас муайян мекунанд, дар ихтиёр доранд, аммо танҳо як Ҳақиқат вучуд дорад. Тафовут миёни «ҳақиқати мутлақ» ва «плюрализм» мавзӯест, ки дар ин марҳила берун аз доираи баррасии мост.

Пас, Пилотус ба Ё гуфт: «Пас Ту подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Барои ҳамин Ман таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки ба ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад». Пилотус ба Ё гуфт: «Ростӣ чист?» Ва чун инро гуфт, боз назди яҳудиён берун рафта, ба онҳо гуфт: «Ман дар Ё ҳеҷ айбе намеёбам». Юҳанно 18:37, 38.

Ҳақиқат Каломи Худост; он овози Ёст ва Худи Масеҳ аст.

«Мо бояд худ барои худ бидонем, ки масеҳият аз чӣ иборат аст, ҳақиқат чист, имоне ки мо пазируфтаем кадом аст, қоидаҳои Китоби Муқаддас чӣ ҳастанд — он қоидаҳое, ки аз ҷониби олии ҳокимият ба мо дода шудаанд. Бисёранд онҳое ки бе далеле, ки имони худро бар он бино кунанд, ва бе шаҳодати кофӣ дар бораи ҳақиқати масъала, имон меоваранд. Агар андешае пешниҳод шавад, ки бо ақидаҳои пешакии худи онҳо мувофиқат кунад, онҳо комилан омодаанд онро бипазиранд. Онҳо аз сабаб ба натиҷа мулоҳиза намеkunанд; имони онҳо ҳеҷ пояи ҳақиқӣ надорад, ва дар вақти озмоиш хоҳанд ёфт, ки бар қум бино кардаанд.

«Ҳар кӣ бо дониши ҳозираи нокомили худ аз Навиштаҳо қонеъ шуда, онро барои наҷоти худ кофӣ мепиндорад, дар фиреби марговар ором гирифтааст. Бисёранд касоне, ки бо далелҳои Навиштаҳо ба таври комил мусаллаҳ нестанд, то тавонанд гумрохиро бишносанд ва ҳар суннату хурофотеро, ки ҳамчун ҳақиқат ба онҳо таҳмил карда шудааст, маҳкум намоянд. Шайтон андешаҳои худро ба ибодати Худо ворид кардааст, то соддагии Инчили Масеҳро фосид гардонад. Шумораи зиёде аз онҳое ки даъвои имон овардан ба ҳақиқати ҳозираро доранд, намедонанд, ки имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шуд,—Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол,—аз чӣ иборат аст. Онҳо гумон мекунанд, ки нишонаҳои қадимаро ҳимоя мекунанд, аммо гарм нестанд ва бепарво мебошанд. Онҳо намедонанд, ки чӣ маъно дорад, ки ба таҷрибаи худ фазилати ҳақиқии муҳаббат ва имонро даромезанд ва онро соҳиб шаванд. Онҳо омӯзандагони ҷиддии Китоби Муқаддас нестанд, балки танбал ва бепарвоанд. Ҳангоме ки дар бораи оятҳои

Навиштаҳо ихтилофи назар ба миён меояд, ин гуна касоне, ки бо мақсад таҳсил накардаанд ва нисбат ба он чи бовар доранд устувор нестанд, аз ҳақиқат рӯй мегардонанд. Мо бояд ба ҳама зарурати ҷустуҷӯи ҷиддии ҳақиқати илоҳиро таъкид намоем, то бидонанд, ки ҳақиқатро ҳақиқатан мешиносанд. Баъзеҳо даъвои дониши бисёр доранд ва аз ҳолати худ қонеъанд, дар ҳоле ки барои кор ғайрати бештаре надоранд ва барои Худо ва барои ҷонҳое ки Масеҳ барои онҳо мурд, муҳаббати сӯзонтаре надоранд, аз он ҳам бештар не, ки гӯё ҳаргиз Худоро нашинохта бошанд. Онҳо Китоби Муқаддасро намеҳонанд, [то] мағз ва фаровонии онро барои ҷонҳои худ аз худ кунанд. Онҳо эҳсос намекунанд, ки ин овози Худост, ки ба онҳо сухан мегӯяд. Аммо агар мо бихоҳем роҳи начотро бифаҳмем, агар бихоҳем шуоъҳои Офтоби адолатро бубинем, мо бояд Навиштаҳоро бо мақсад омӯзем, зеро ваъдаҳо ва пешгӯиҳои Китоби Муқаддас бар нақшаи илоҳии фидия шуоъҳои равшани ҷалол мерезанд, дар сурате ки ин ҳақоиқи бузург ба таври равшан дарк карда намешаванд». The 1888 Materials, 403.

Аз мо талаб карда мешавад, ки бидонем он таълимот кадомҳоянд ва он ҳақиқатҳоро чӣ гуна баён, асоснок ва ҳимоя намоем.

«Ҳоло ба назари мо чунин наметобад, ки касе маҷбур шавад танҳо истад; аммо агар Худо ҳаргиз ба воситаи ман сухан гуфта бошад, замоне хоҳад расид, ки моро ба хотири номи Ё пеши шӯроҳо ва пеши ҳазорон хоҳанд овард, ва ҳар яке маҷбур хоҳад шуд сабаби имони худро баён кунанд. Он гоҳ саҳттарин танқид бар ҳар мавқеа, ки барои ҳақиқат гирифта шудааст, ворид хоҳад шуд. Пас, мо бояд Каломи Худоро омӯзем, то бидонем, ки чаро ба таълимоте, ки тарафдорӣ мекунем, имон дорем. Мо бояд бо диққати интиқодӣ ороқили зиндаи Яхуваро таҳқиқ намоем». Review and Herald, December 18, 1888.

Барои он ки пеши «ҳазорон» оварда шаванд, равшан аст, ки баъзе аз ҳомиёни ҳақиқат дар айёми охир маҷбур хоҳанд шуд ҳақиқатро дар василаи монанди телевизион ё пахшҳои шабакавӣ ҳимоя кунанд. Вагарна чӣ гуна ҳазорон нафар метавонистанд шаҳодатеро, ки яксаду чилу чор ҳазор медиҳанд, тамошо кунанд? Таълимоте, ки мо тарафдорӣ мекунем, асоси имони моро муайян месозанд.

«Аъзоёни калисо ҳар яке алоҳида озмуда ва имтиҳон карда хоҳанд шуд. Онҳо дар чунин шароит қарор дода хоҳанд шуд, ки маҷбур мегарданд ба ҳақиқат шаҳодат диҳанд. Бисёре даъват хоҳанд шуд, ки назди шӯроҳо ва дар маҳкамаҳои адолат сухан гӯянд, эҳтимол ҷудогона ва танҳо. Таҷрибае, ки метавонист дар ин ҳолати изтирорӣ ба онҳо ёрӣ расонад, онҳо ба даст оварданаширо безътиноёна сарфи назар кардаанд, ва ҷонҳои онҳо аз пушаймонӣ барои фурсатҳои барбодрафта ва имтиёзҳои нодидагирифта гаронбор аст». Testimonies, volume 5, 463.

Каломи Худо ҳеҷ гоҳ ноком намегардад, ва бинобар ин, агар мо бояд дар шумори яксаду чихилу чор ҳазор нафар бошем, пас лозим аст бидонем, ки ба чӣ имон дорем, бар асоси он чи дар Каломи Худо навишта шудааст. Пеш аз он ки замони озмоиш фаро расад, вақте ки қавми Худо маҷбур мешаванд таълимотеро, ки ба онҳо имон доранд, шарҳ диҳанд, Худо иҷозат медиҳад, ки иштибоҳҳо ворид гарданд, то қавми Худоро водор созад, ки Каломи Ёро

бо диққати танқидӣ омӯзанд.

«Он факт, ки дар миёни қавми Худо ҳеҷ баҳсу изтиробе нест, набояд ҳамчун далели қатъии он шумурда шавад, ки онҳо ба таълимоти саҳеҳ маҳкам мечаспанд. Сабабе барои тарс вучуд дорад, ки мабодо онҳо миёни ростӣ ва хатогӣ ба таври равшан тафриқа намекунанд. Ҳангоме ки аз таҳқиқи Навиштаҳо ҳеҷ масъалаи нав ба миён оварда намешавад, ҳангоме ки ҳеҷ ихтилофи назаре падида намеояд, ки одамонро водор созад барои худ Библияро ҷустуҷӯ кунанд, то мутмаин шаванд, ки онҳо ростиро доранд, он гоҳ бисёре аз мардум, чунон ки дар замонҳои қадим буд, ба анъана пойбанд хоҳанд монд ва чизеро сачда хоҳанд кард, ки намедонанд чист.»

Ба ман нишон дода шуд, ки бисёре аз онҳое ки иқрор мекунанд, ки аз ҳақиқати ҳозира дониш доранд, намедонанд ба чӣ имон доранд. Онҳо далелҳои имони худро намефаҳманд. Онҳо барои кори замони ҳозира қадриносии дуруст надоранд. Вақте ки вақти озмоиш фаро расад, ҳастанд мардоне, ки ҳоло ба дигарон мавъиза мекунанд, вале ҳангоми баррасии мавқеъҳои ки нигоҳ медоранд, хоҳанд ёфт, ки чизҳои бисёре ҳастанд, ки барои онҳо ҳеҷ сабаби қаноатбахш дода наметавонанд. То он даме ки ба ҷунин санчиш дучор нашуда буданд, аз нодонии бузурги худ огоҳ набуданд. Ва дар калисо низ бисёранд, ки гумон мекунанд, ки он чиро ба он имон доранд, мефаҳманд; аммо то он даме ки баҳсу мунозира сар назанад, аз сустии худ хабар надоранд. Вақте ки аз онҳое ки ҳамимони онҳо ҳастанд ҷудо гардида, маҷбур шаванд, ки ба танҳои ва яққаву танҳо барои шарҳи этиқоди худ биистанд, ҳайрон хоҳанд шуд, ки андешаҳои онҳо дар бораи он чи ҳамчун ҳақиқат пазируфта буданд, то чӣ андоза парешон аст. Яқин аст, ки дар миёни мо аз Худои зинда дуршавӣ ва рӯй овардан ба инсонҳо ба амал омадааст, ба ҷои ҳикмати илоҳӣ ҳикмати башариро гузоштаанд.

«Худо қавми Худро бедор хоҳад кард; агар василаҳои дигар ноком шаванд, дар миёни онҳо бидъатҳо дохил хоҳанд шуд, ки онҳоро ҷудо карда, коҳро аз гандум ҷудо хоҳанд сохт. Худованд ҳамаи онҳоеро, ки ба каломии Ё имон доранд, фаро меҳонад, ки аз хоб бедор шаванд. Нури гаронбаҳое омадааст, ки барои ин замон муносиб аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳоеро, ки айни ҳол бар сари мо қарор доранд, нишон медиҳад. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санчиши бисёр дақиқи мавқеъҳои, ки мо нигоҳ медорем, раҳнамоӣ кунад. Худо меҳонад, ки ҳамаи паҳлуҳо ва мавқеъҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза ба таври комил ва бо истодагарӣ таҳқиқ карда шаванд. Имониён набояд бар гумонҳо ва тасаввуроти норавшани он чи ҳақиқатро ташкил медиҳад, таъя кунанд. Имони онҳо бояд бар каломии Худо устуворона бино ёфта бошад, то вақте ки замони озмоиш фаро расад ва онҳо барои посух додан дар бораи имони худ ба ҳузури шӯроҳо оварда шаванд, битавонанд бо ҳалимӣ ва тарс барои умеде, ки дар онҳост, далел оваранд.

«Таҳрик диҳед, таҳрик диҳед, таҳрик диҳед. Мавзӯҳои, ки мо ба ҷаҳон пешниҳод мекунем, бояд барои мо воқеияти зинда бошанд. Муҳим аст, ки ҳангоми ҳимояи таълимотҳои, ки мо онҳоро мақолаҳои асосии имон мешуморем, ҳаргиз ба худ иҷозат надихем, ки аз далелҳои истифода барем, ки қомилан саҳеҳ нестанд. Чунон далелҳо метавонанд барои хомӯш кардани муҳолиф қофӣ бошанд, аммо онҳо ҳақиқатро иззат

намедиҳанд. Мо бояд далелҳои устувор пеш оварем, ки на танҳо муҳолифони моро хомӯш созанд, балки ба дақиқтарин ва амиқтарин баррасӣ низ тоб оваранд. Дар миёни онҳое ки худро чун мунозиракунандагон тарбия кардаанд, хатари бузурге вучуд дорад, ки онҳо бо каломи Худо бо инсоф рафтор нахоҳанд кард. Ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо муҳолиф, кӯшиши ҷиддии мо бояд ин бошад, ки мавзӯҳои ба тарзе пешниҳод намоем, ки дар зехни ӯ эътиқод бедор гардад, на ин ки танҳо дар дили имондор итминон ба вучуд оварем.»

«Чӣ қадаре ки пешрафти зехнии инсон баланд бошад ҳам, бигзор ӯ ҳатто барои як лаҳза ҳам фикр накунад, ки ба ҷустуҷӯи амиқ ва пайвастаи Навиштаҳо барои нури бештар ниёзе нест. Мо ҳамчун қавм даъват шудаем, ки ҳар яки мо шахсан донишҷӯи пешгӯӣ бошем. Мо бояд бо ҷиддият бедор бошем, то ҳар шуоъи нуреро, ки Худо ба мо пешкаш хоҳад кард, дарк намоем. Мо бояд нахустин дурахшишҳои ҳақиқатро дарёбем; ва тавассути омӯзиши бо дуо ҳамроҳ нури равшантаре метавонад ба даст оварда шавад, ки онро метавон пеши дигарон гузошт». Testimonies, volume 5, 708.

«Донишҷӯёни нубувват», ки дар ниҳоят саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазорро ташкил медиҳанд, пеш аз рӯбарӯ шуданашон бо қудратҳои заминӣ, ки бухрони қарибулвукӯи қонуни якшанбе ва таъкиботро ба вучуд меоранд, «ба таври инфиродӣ озмуда ва исбот» хоҳанд шуд. Аввалан, вафодорон аз ҷониби Худо «бедор» карда хоҳанд шуд. Бокирагони хуфта аз хоболудие, ки дар айёми таъхир ба он афтодаанд, «бедор» карда хоҳанд шуд. Агар онҳо бо паёме, ки Худо тавассути мақолаҳое, ки аз моҳи июли соли 2023 ба ин сӯ фиристода шудаанд, пешниҳод кардааст, бедор нашаванд, он гоҳ Худо иҷозат хоҳад дод, ки «бидъатҳо» «дар миёни онҳо дохил шаванд», ки тавассути чараёни такондиҳӣ ҷудоии гандум ва алафи бегонаҳоро ба анҷом хоҳад расонд. Мо ҳоло дар ҳамон чараёни такондиҳӣ қарор дорем.

Барои онҳое ки дар баҳси шиносоии дурусти Руми муосир пайравӣ кардаанд, се имконият мавҷуд аст. Як имконият ин аст, ки Иёлоти Муттаҳида Руми муосир аст; дигаре ин аст, ки қудрати папавӣ Руми муосир аст; ва имконияти сеюм ин аст, ки ҳар ду мавқеи пешина нодурустанд ва қудрати дигаре аз ҷониби роҳзанони қавми Дониёл намояндагӣ мешавад, ки худро боло мебардоранд, сукут мекунанд ва рӯёро дар ояти ҷордахуми боби ёздаҳуми китоби Дониёл барпо месозанд.

Ман исрор мебарзам, ки ихтилоф дар бораи он ки оё Руми муосир қудрати папавӣ аст ё Иёлоти Муттаҳида, иҷозат дода шудааст, ки ба ин ҳаракат ворид гардад, ба ин мақсад, ки халқи Худо водор созад Каломи нубуввати Ӯро биомӯзанд. Худо ин баҳсро ҳамчун зуҳури раҳмати Худ ба вучуд овардааст. Ман исрор мебарзам, ки ин ихтилоф бештар ба омода сохтани халқи Ӯ барои бӯҳрони оянда марбут аст, на танҳо ба муайян кардани он ки дар бораи Руми муосир кӣ ҳақ аст ва кӣ ноҳақ. Ин ихтилофро Худо иҷозат дода ва тарҳрезӣ намудааст, то барои ҳар касе ки хоҳад бубинад, нишон диҳад, ки фаҳмиши шахсии ҳуди онҳо аз Каломи нубуввати Ӯ ноқофӣ ё нодуруст аст. Пас, ин баҳс далели раҳмати Худост.

Баҳс на танҳо ба муайян кардани он марбут аст, ки қуввае, ки аз ҷониби роҳзанони қавми ту намояндагӣ мешавад, кист, балки ҳамчунин ба он низ, ки оё усули «сатр бар сатр», ки ҳар ду ҷониби ин баҳс эътироф доранд, дуруст татбиқ мегардад ё не. Қоидаҳои нубувватие, ки бо

усули «сатр бар сатр» вобастаанд, усулҳои махсуси нубувватиро дар бар мегиранд, ки қисми раванди чудосозии гандум ва мастакҳо хоҳанд буд. Се унсури усули «сатр бар сатр», ки ман исбот мекунам дар ин баҳси ҳозира нодуруст фаҳмида мешаванд, инҳоянд: Масеҳ ҳамчун Ҳақиқат, ва Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега, ва татбиқи сегонаи нубувват.

Дар ниҳоят, маълум хоҳад шуд, ки онҳое, ки ба фаҳмиши нодурусти ояти чордахуми Дониёл ёздаҳ пойбанданд, мавқеи ақидавии худро бар тафсири шахси бино кардаанд.

Ва мо ҳамчунин каломи нубуввати боз ҳам бозътимодтар дорем; ва хуб мекунад, агар ба он таваҷҷуҳ намоед, мисли чароғе ки дар ҷои торику зулмонӣ мекурашад, то даме ки рӯз бишукуфад ва ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ кунад; пеш аз ҳама инро бидонед, ки ҳеҷ нубуввати Навиштаҷот мавриди тафсири хусусии касе нест. Зеро нубувват дар замонҳои қадим бо иродаи инсон наомадааст; балки одамони муқаддаси Худо сухан гуфтанд, ҳангоме ки онҳоро Рӯҳулқудс ба ҳаракат меовард. 2 Peter 1:19–21.

Дар ихтилоф оид ба ояти чордахум, намунае аз он чи ман онро «тафсири хусусӣ» мефаҳмам, дар «Муборизаи Бузург» ёфт мешавад.

«Вақте ки шанбе дар тамоми ҷаҳони масеҳият ба нуқтаи махсуси баҳс табдил ёфтааст, ва ҳокимиятҳои динӣ ва дунявӣ барои маҷбур сохтани риояи якшанбе муттаҳид шудаанд, радкунии пайғиронаи як ақаллияти хурд аз таслим шудан ба талаби оммавӣ онҳоро ба объекти нафрати умумӣ табдил хоҳад дод. Исроф хоҳанд варзид, ки он чанд нафаре, ки бар зидди як ниҳоди калосо ва қонуни давлат меистанд, набояд таҳаммул карда шаванд; ки беҳтар аст онҳо азоб кашанд, аз он ки тамоми миллатҳо ба ошуфтагӣ ва бефармонӣ гирифта гарданд. Ҳамин далел садҳо сол пеш бар зидди Масеҳ аз ҷониби “пешвоёни қавм” оварда шуда буд. «Барои мо ғайбшуда аст, — гуфт Қайсар маккор, — ки як одам барои мардум бимирад ва тамоми миллат ҳалок нашавад». Юҳанно 11:50. Ин далел қатъӣ хоҳад намуд; ва дар ниҳоят бар зидди онҳое, ки шанбеи аҳкоми ҷорумро муқаддас мешуморанд, фармоне содир хоҳад шуд, ки онҳоро ҳамчун сазовори саҳттарин ҷазо маҳкум месозад ва ба мардум, пас аз муддати муайян, озодӣ медиҳад, ки онҳоро ба қатл расонанд. Католикияти Румӣ дар Ҷаҳони Қадим ва протестантизми муртад дар Ҷаҳони Нав нисбат ба онҳое, ки ҳамаи аҳкоми илоҳиро гирифта медоранд, роҳи монанде пеш хоҳанд гирифт». Муборизаи Бузург, 615.

«Олами масеҳият» ҷомеаи умумиҷаҳонии масеҳӣ ё маҷмӯи кишварҳо ва фарҳангҳоеро ифода мекунад, ки аксарияти онҳо масеҳӣ мебошанд. Ин истилоҳ аксаран барои далолат бар он қисматҳои ҷаҳон истифода мешавад, ки дар онҳо масеҳият дини ҳоким аст ва ба фарҳанг, қонунҳо ва меъёрҳои иҷтимоӣ таъсири назаррас расондааст. Олами масеҳият паҳноии ҷаҳонии масеҳиятро аз лиҳози пайравонаш, таъсири фарҳангӣ ва аҳамияти таърихӣ он дар бар мегирад. Бе бартараф кардани тақроре, ки дар CD-ROM-и Эллен Уайт мавҷуд аст, вожаи «Christendom» яксаду ҳафтоду шаш бор дучор меояд. Аз ҷиҳати ҷуғрофӣ, Хоҳар Уайт муайян месозад, ки олами масеҳият, ба таври умум, Аврупо ва Амрикоҳоро намоёндагӣ мекунад. Дар заминаи навиштаҳои Хоҳар Уайт, Аврупо ҳамчун Ҷаҳони Қадим ва Амрикоҳо ҳамчун Ҷаҳони Нав муайян карда мешаванд.

«Аммо ҳайвони дорои шохҳои монанди барра дида шуд, ки “аз замин берун меомад”. Ба ҷои он ки барои барқарор кардани худ қудратҳои дигарро сарнагун созад, миллате ки ба ин васила рамзӣ тасвир шудааст, бояд дар сарзамине, ки пештар ишғол нашуда буд, ба вучуд ояд ва тадриҷан ва осоишта рушд кунад. Пас, он наметавонад дар миёни миллатҳои сериздиҳом ва дар кашмакашбудаи Ҷаҳони Қадим ба вучуд омада бошад, — он баҳри ғурӯҳи “қавмҳо, ва анбӯҳҳо, ва миллатҳо, ва забонҳо”. Онро бояд дар Қитъаи Ғарбӣ ҷустуҷӯ кард.»

«Қадам миллати Дунёи Нав дар соли 1798 ба қудрат бармеҳост, ваъдаи қувват ва бузургӣ меод ва таваҷҷуҳи ҷаҳонро ба худ ҷалб мекард? Татбиқи ин рамз ҳеҷ ҷои савол намегузорад. Як миллат, ва танҳо як миллат, ба хусусиятҳои ин нубувват мувофиқат мекунад; он бетағйир ба Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ишора мекунад». «Ҷанҷоли Бузург», 441.

Ҷумлаи охирин дар банде, ки мо баррасӣ менамоем, барои пешниҳод кардани он ба кор бурда шудааст, ки «романизм дар Ҷаҳони Қадим ва протестантизми муртад дар Ҷаҳони Нав» ба он маъно аст, ки «романизми Ҷаҳони Қадим» папагариро дар давраи Асрҳои Ториқ муайян месозад, ва Иёлоти Муттаҳида (протестантизми муртад) ҳамчун Руми муосир, ки бо ибораи «протестантизми муртад дар Ҷаҳони Нав» ифода ёфтааст. «Қадим» ҳамчун таърихи гузашта таъриф карда мешавад, ва «Нав» ҳамчун таърихи муосир ё ҷорӣ таъриф карда мешавад. Он татбиқ фаҳмиши устуворшудаи хоҳар Уайтро ҳам дар бораи насроният ва ҳам дар бораи Ҷаҳони Қадим ва Ҷаҳони Нав таъриф мекунад.

Онҳое ки ин ҷумлаҳоро нисбат ба таърихи гузашта ва оянда татбиқ мекунанд, «тафсири хусусӣ»-ро муайян месозанд, ки мустақиман ба маънои мавриди назари хоҳар Уайт муҳолиф аст. Иддао ин аст, ки «Олами Қадим» таърихи гузаштаро ифода мекунад ва «Қадид» таърихи муосир ё кунуниро (Қадид) ифода менамояд.

Ин порча мегӯяд: «пайғирӣ хоҳад кард». Румигароӣ ва протестантизми муртад «нисбат ба онҳое ки ҳамаи аҳкоми илоҳиро эҳтиром мекунанд, роҳи монанде пеш хоҳанд гирифт». Дар ин порча Ҷаҳони Қадим Аврупо аст ва Ҷаҳони Нав Амрикоҳо мебошанд. Хоҳар Уайт таълим медиҳад, ки тамоми ҷаҳон бояд бо озмоиши қонуни якшанбе рӯ ба рӯ гардад, ва ки румигароӣ дар таъқибот дар Аврупо пешсаф хоҳад шуд ва протестантизми муртад дар таъқибот дар Амрикоҳо пешсаф хоҳад шуд. Амрикоҳо ва Аврупо он чизе мебошанд, ки «ҷаҳони масеҳият» таъриф мешавад. Ҳам румигароӣ ва ҳам протестантизми муртад «нисбат ба онҳое ки ҳамаи аҳкоми илоҳиро эҳтиром мекунанд, роҳи монанде пеш хоҳанд гирифт».

«Таъқиб хоҳад кард» амали ояндаро аз ҷониби ҳар ду қудрат муайян мекунад, ва аз ҷиҳати дастурӣ ғайримумкин аст, ки пешниҳод карда шавад, ки румгароии Ҷаҳони Қадим ҳамон қудрати папавии Асрҳои Ториқ аст. Таъқиб, ки аз ҷониби ҳар ду қудрат анҷом дода мешавад, дар замони оянда аст. Таърифи ин ибора «таъқиб хоҳад кард» мебошад ва он маънои пайравӣ кардан ё аз паси чизе ҷаҳонро ба ниёти ба даст овардан ё ноил шудан ба он дорад. Он амали ояндаро ифода мекунад, ки дар он як фард ё ғурӯҳ ба таври ғайриқонуни ҷустуҷӯи ҳадаф ё мақсад ӯҳдадор аст.

Ин ибораро метавон дар заминаҳои гуногун ба кор бурд: «Вай фаъолияти касбиро дар соҳаи тиб пайгирӣ хоҳад кард», яъне ӯ ният дорад барои табдил ёфтани ба мутахассиси соҳаи тиб саъю кӯшиш намояд. «Ӯ барои гирифтани дараҷа дар муҳандисӣ талош хоҳад кард», ки нишон медиҳад ӯ қасд дорад муҳандисиро дар муассисаи таҳсилоти олии касбӣ омӯзад. «Даста то анҷом ёфтани лоиҳа онро пайгирӣ хоҳад кард», ки бар он далолат мекунад, ки даста корро бар рӯи лоиҳа то ба итмом расидани он идома хоҳад дод. «Онҳо алайҳи ширкат чораҳои ҳуқуқӣ хоҳанд андешид», яъне онҳо ният доранд барои баррасии шикоят ё ҷустани адолат иқдомҳои ҳуқуқӣ анҷом диҳанд. Дар маҷмӯъ, «пайгирӣ хоҳад кард» аз қатъият, ӯҳдадорӣ ва нияти равшани расидан ба ҳадаф ё натиҷаи муайян дар оянда далолат мекунад.

Тафсири хусусие, ки барои таълим додани он ба кор бурда мешавад, ки румгароии Олами Қадим таърихи гузашта аст, баъдан ҳамчун таърихи истифода мешавад, то татбиқи нодурусти як татбиқи сегонаи нубувватро устувор нигоҳ дорад. Он баҳс мекунад, ки татбиқи сегонаи Рум Руми бутпарастро ифода мекунад, ки баъд аз он Руми папавӣ меояд ва сипас Иёлоти Муттаҳида ҳамчун саввуми се «Рум» қарор мегирад. Як татбиқи бисёр монанди нодуруст чанде пас аз 11 сентябри соли 2001 ба кор бурда шуд, вақте ки гурӯҳе бар сари китоби Юил аз ҳаракат ҷудо шуд.

Пас ин баҳс дар як ҷамъомади урдугӯҳӣ дар Канада оғоз ёфт, ки дар он татбиқи сегонаи се вой ба китоби Юил ворид карда шуд, то таълим дода шавад, ки Исломи войи сеюм ҳамон миллате буд, ки дар ояти шаши боби якум бар зидди замин омад. Он миллат Руми папистӣ аст, аммо як тафсири хусусӣ ворид карда шуд, ки иддао мекард он миллат Ислом аст. Татбиқи сегонаи се вой Исломо ҳамчун қудрати 11 сентябри соли 2001 муқаррар карда буд, ва тафсири нави хусусӣ пофишорӣ мекард, ки қудрати папистии боби якуми Юил дар асл Ислом будааст. Тафсири хусусие, ки шинохти дурусти қудрати папистиро дар китоби Юил рад мекард, бо татбиқи нодурусти се вой тақвият дода шуд. Акнун тафсири хусусие, ки қудрати папистиро ба ғайри Иёлоти Муттаҳида қарор мекунад, ворид карда мешавад.

Чизе ки буд, ҳамон аст, ки хоҳад буд; ва он чи ба амал омадааст, ҳамон аст, ки ба амал хоҳад омад; ва дар зери офтоб ҳеҷ чизе навест. Оё чизе ҳаст, ки дар бораи он гуфта шавад: «Бубин, ин нав аст»? Он аллакай дар замонҳои қадим вучуд дошт, пеш аз мо.
Воиз 1:9, 10.

Баҳсҳои рӯзҳои охир такрори баҳсҳои кӯҳнаро низ дар бар мегиранд, ва дар боби ёздаҳуми Дониёл баҳси Уриё Смит мавҷуд аст, ки ӯ тафсири хусусии худро бар рамзи подшоҳи шимол татбиқ намуд. Бо ин кор ӯ фаҳмише аз боби ёздаҳуми Дониёл сохта баровард, ки танҳо торикӣ ба вучуд овард. Дар ин рӯзҳои охир, баҳсҳои, ки такрор мешаванд, махсусан меваи татбиқ кардани тафсирҳои хусусиро ба ҳақиқати устувор ошкор месозанд. Ин аст он чизе ки Смит дар китоби худ, «Дониёл ва Ваҳй», анҷом дод. Ин аст он чизе ки дар баҳси вобаста ба китоби Юил анҷом дода шуд, ва ҳамин гуна равандро ба кор бурда мешаванд, вақте ки як банди «Муборизаи Бузург» аз таърифи мавҷуд дар ҷаҳон ва дар навиштаҳои Эллен Уайт дар бораи он ки «Ҷаҳони Масеҳият» чиро ифода мекунад, қарорҷӯи менамояд, ҳамроҳ бо рад кардани қоидаҳои асосии дастур, ки муайян месозанд иборати «пайгирӣ хоҳад кард» воқеаи ояндаро муайян мекунад. Аз ҳамин нуқтаи истинод, мафҳуми носоҳеҳе, ки

«Чаҳони Кӯҳна» таърихи қудрати папаро аз соли 538 то 1798 аст, сипас барои баҳс кардан бар зидди фаҳмиши устувор оид ба таърифи татбиқи сегонаи нубувват истифода мешавад.

«Ҳамаи он чи Худо дар таърихи пешгӯёна муайян кардааст, ки бояд дар гузашта иҷро мегардид, иҷро шудааст; ва ҳар он чи ҳанӯз бояд ба тартиби худ ба амал ояд, ба амал хоҳад омад. Дониёл, пайғамбари Худо, дар ҷои худ меистад. Юҳанно дар ҷои худ меистад. Дар Ваҳй Шери қабилаи Яҳудо китоби Дониёлро барои омӯзандагони пешгӯӣ кушодааст, ва ба ин тариқ Дониёл дар ҷои худ меистад. Ў шаҳодати худро мерасонад, он чиро ки Худованд ба ӯ дар рӯё дар бораи воқеаҳои бузург ва мухташама ошкор кардааст, ки мо бояд онҳоро бидонем, ҳангоме ки бар остонаи ҳуди иҷрои онҳо истодаем.»

«Дар таърих ва дар нубувват Каломи Худо муборизаи тӯлонӣ ва давомдори миёни ростӣ ва гумроҳиро тасвир мекунад. Он мубориза ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чи пеш омада буд, боз такрор хоҳад шуд. Баҳсҳои кӯҳна аз нав зинда хоҳанд гашт, ва назарияҳои нав пайваста пайдо хоҳанд шуд. Аммо қавми Худо, ки дар эътиқоди худ ва дар иҷрои нубувват дар эълони паёмҳои ғариштаи якум, дуум ва сеюм саҳм гирифтаанд, медонанд, ки дар қучо истодаанд. Онҳо таҷрибае доранд, ки аз тиллои ҳолис ҳам гаронбаҳотар аст. Онҳо бояд мисли саҳра устувор биистанд ва ибтидои эътимоди худро то ба охир бечунбиш нигоҳ доранд.» Selected Messages, book 2, 109.

Бо осонӣ метавон исбот кард, ки хоҳар Уайт «оғози эътимоди онҳоро»-и Павлусро ҳамчун ҳақоиқи бунёдии Адвентизм муайян мекунад. Миллериён таълим медоданд, ки «ғоратгарони қавми ту» қудрати папагӣ аст, ва аз соли 1989 ба ин сӯ ҳаракати яксаду чихилу чор ҳазор борҳо ҳамон фаҳмиши ин рамзро, ки Миллериён доштанд, такроран муайян кардааст. Акнун назарияи «нав» дар бораи он ки «ғоратгарони қавми ту» кистанд, ба миён омадааст, ва он баҳси кӯҳнаро аз нав зинда кардааст, ба он маъно ки аз муайянсозии нодурусти як рамзи муқарраршудаи набавӣ истифода мебарад, то қолаби набавие бунёд кунад, ки бар рег барафрохта шудааст. Хоҳ ин тафсири хусусии Смит бошад, ё татбиқи ботили миллат дар боби якуми Юил, ё муайян кардани Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун Руми Замонавӣ; ҳар се иштибоҳ ба фаҳмиши дурусти Руми папагӣ дар рӯзҳои охир ҳамла мекунанд, ва бо ин кор ба он рамзе ҳамла мекунанд, ки рӯёи набавиро барпо медорад, рӯёе ки муайян месозад, ки қавми Худо ҳалок мешаванд ё зинда мемонанд.

Дар оянда, католикияти румӣ дар Аврупо ва протестантизми муртад дар Амрикоҳо, чунон ки дар тамоми таърихи муқаддас анҷом ёфтааст, таъқиботи ниғаҳдорандагони шанберо «пайгирӣ хоҳанд кард».

«Худо қавми Худро бедор хоҳад сохт; агар василаҳои дигар ноком шаванд, бидъатҳо миёни онҳо дохил хоҳанд шуд, ки онҳоро элак карда, коҳро аз гандум ҷудо хоҳанд намуд. Худованд ҳамаи онҳоро, ки ба каломи Ў имон доранд, фаро меҳонад, то аз хоб бедор шаванд. Нуре гаронбаҳо омадааст, ки барои ҳамин замон муносиб аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳоеро, ки айнан бар сари мо қарор доранд, нишон медиҳад. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санҷиши бисёр дақиқи мавқеъҳое, ки мо нигоҳ медорем, роҳнамоӣ намояд. Худо мепоҳад, ки ҳамаи

чиҳатҳо ва мавқеъҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза ҳаматарафа ва пайгирона таҳқиқ карда шаванд. Имоноварон набояд бар гумонҳо ва тасаввуроти норавшани он чи ҳақиқатро ташкил медиҳад, ором гиранд». Gospel Workers, 299.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.